

η αντίστοιχη πτώχευση της Ιρλανδίας κ.ο.κ. Τουτέστιν, η Αρχή των Απολύτως Διαχωρισμένων Κρατικών Χρεών ήταν η αιτία που η ευρωζώνη δεν διέθετε τα «αμορτισέρ» τα οποία θα μπορούσαν να αποσβέσουν τους κραδασμούς στο εσωτερικό της οι οποίοι προκλήθηκαν από τη διεθνή κρίση.

Αντί γι' αυτή την «απόσβεση κραδασμών», η Αρχή των Απολύτως Διαχωρισμένων Κρατικών Χρεών τούς μεγέθυνε και δημιούργησε τις συνθήκες γι' αυτό που ονομάζουμε «φαινόμενο ποπκόρν», σε αντιπαράθεση μ' εκείνο που άλλοι προτιμούν (εσφαλμένα, κατά την άποψή μας) να ονομάζουν «φαινόμενο ντόμινο».⁵ Έτσι, στα πρόθυρα της χρεοκοπίας έφτασαν όχι μόνο περιφερειακές χώρες (όπως η Ελλάδα, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία) αλλά και «πυλώνες» της ΕΕ όπως η Ισπανία, η Ιταλία, ακόμα και η Γαλλία.

Οι εξελίξεις αυτές κατέστησαν σαφές, με τρόπο ιδιαίτερα βίαιο, ότι παρ' όλο που το ενιαίο νόμισμα λειτουργεί ως ασπίδα προστασίας από επιθέσεις κατά των εθνικών νομισμάτων (από

5. Το «φαινόμενο ντόμινο» παραπέμπει σε μια απολύτως σειριακή «καταστροφική» διαδικασία. Το πρώτο ντόμινο πέφτει πάνω στο δεύτερο, το δεύτερο πάνω στο τρίτο κ.ο.κ. Αυτό σημαίνει ότι αν το πρώτο ντόμινο δεν είχε πέσει, η διαδικασία αυτή δεν θα ξεκινούσε ποτέ. Είναι σαν να ισχυριστεί κάποιος ότι αν δεν είχε πτωχεύσει η Ελλάδα, θα είχε αποφευχθεί η κρίση της ευρωζώνης. Όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Γι' αυτό απορρίπτουμε την αλληγορία του «φαινομένου ντόμινο» και ενστερνιζόμαστε το «φαινόμενο ποπκόρν». Αν το σκεφτείτε, οι σπόροι του καλαμποκιού (corn) τηγανίζονται όλοι μαζί έως ότου αρχίζουν να αναπηδούν (pop). Όμως ακόμα κι αν αφαιρέσουμε από το τηγάνι το σπόρο που θα αναπηδήσει πρώτος, αυτό δεν σταματά τους επόμενους να αναπηδήσουν. Έτσι και στην ευρωζώνη: ακόμα κι αν δεν πτώχευε πρώτη η Ελλάδα, ή ακόμα κι αν δεν είχε εισέλθει στην ευρωζώνη, οι υπόλοιπες χώρες θα χρεοκοπούσαν.